

Datum

2021-05-20

Diariernr (åberopas)

A148.487/2021

Saknr

000

Er referens

Ju2021/01107

Justitiedepartementet

ju.remissvar@regeringskansliet.se

ju.L7@regeringskansliet.se

Anpassning av svensk rätt till EU:s nya in- och utresesystem (Ds 2021:9)

Sammanfattning

Polismyndigheten tillstyrker att förslagen i promemorian genomförs. Det nya in- och utresesystemet förväntas bidra till en snabbare, smidigare, effektivare och mer rättssäker gräns- och utlänningskontroll. In- och utresesystemet kommer också att bli ett värdefullt verktyg för att förebygga, förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra grova brott och få positiva effekter för den inre säkerheten.

Polismyndigheten efterfrågar dock en fördjupad analys och tydligare reglering av olika ansvarsförhållanden på nationell nivå, särskilt vad gäller fördelning av personuppgiftsansvar mellan de myndigheter som kommer att använda in- och utresesystemet.

Både rättstillämpningen och rättssäkerheten påverkas negativt av att regelverket kring inre utlänningskontroller blir för spretigt. Polismyndigheten vill därför återigen understryka vikten av ett tydligt och enhetligt regelverk som med fördel utgår från EES-förordningens systematik, särskilt om Sverige i ett senare skede kommer att anta nationell lagstiftning för genomförande av artikel 20 i EU:s interoperabilitetsförordningar vilka också möjliggör upptagning av biometri för att användas enbart i identifieringssyfte.

Polismyndigheten anser att det finns stöd i både unionsrätten och nationell rätt för att anse att behandlingen av personuppgifter vid in- och utresekontroller alltid syftar till att förebygga brott och upprätthålla allmän ordning och inre säkerhet och därmed faller inom dataskyddsdirektivets tillämpningsområde.

Polismyndigheten efterfrågar att en rättslig grund tillskapas i nationell rätt, exempelvis genom ett regeringsuppdrag eller ett bemyndigande i förordningen (2014:1102) med instruktion för Polismyndigheten för att kunna utföra den testverksamhet som är nödvändig för att kunna genomföra förordningen.

Polismyndighetens synpunkter

Ordningsföljden i promemorian har följts i den utsträckning det bedömts möjligt. Vissa av Polismyndighetens synpunkter är dock av mer övergripande karaktär och har därför istället framförts samlat.

Behöriga viseringsmyndigheter

I promemorian (s. 73 f.) redovisas för EES-förordningens definitioner av gränsmyndighet, invandringsmyndighet samt viseringsmyndighet samt förklaras att frågan om vilka svenska myndigheter som motsvarar dessa definitioner därefter ska behandlas. I avsnittet om behöriga viseringsmyndigheter konstateras sedan först att viseringsansökningar, utöver att prövas vid konsulaten, även får prövas vid de yttre gränserna av de myndigheter som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns. Därefter sägs att detta innebär att de konsulat som utfärdar viseringar och Polismyndigheten omfattas av definitionen av viseringsmyndighet. Eftersom det enligt 9 kap. 1 § utlänningslagen är Polismyndigheten som *ansvarar* för kontroll av personer enligt kodexen om Schengen-gränserna, medan Tullverket, Kustbevakningen och Migrationsverket under olika förutsättningar är skyldiga att hjälpa Polismyndigheten vid en sådan kontroll, önskar Polismyndigheten ett förtydligande av huruvida även dessa myndigheter utgör behöriga viseringsmyndigheter i den mån de bistår Polismyndigheten vid dessa kontroller.

Operativa enheter inom de utsedda myndigheterna

I promemorian görs bedömningen (s. 82 f.) att inte alltför många operativa enheter bör utses för att minska risken för att personuppgifter i in- och utresesystemet behandlas felaktigt. Polismyndigheten invänder mot detta då EES-förordningen inte innehåller någon sådan begränsning. Polismyndigheten menar att utgångspunkten istället måste vara att sådana operativa enheter vid de utsedda myndigheterna som arbetar mot terroristbrott och andra grova brott också ska ha behörighet att begära åtkomst. Det kan inte vara avsett att de utsedda myndigheterna ska behöva ändra sina organisatoriska eller administrativa strukturer på sin brottbekämpande verksamhet.¹ Det får tvärtom förutsättas att myndigheterna utbildar sin personal i relevant rättslig reglering inom ramen för sitt respektive personuppgiftsansvar. Skyddet för uppgifterna i in- och utresesystemet ligger under alla förhållanden primärt i den centrala åtkomstpunktens prövning. När uppgifterna lämnats ut till de utsedda myndigheterna kommer behandlingen av personuppgifterna att ske med stöd av dataskyddsdirektivet och erhålla samma skydd som övriga personuppgifter som behandlas för brottbekämpande ändamål (s. 132). Polismyndigheten vill sammanfattningsvis därför att det förtydligas hur den gjorda bedömningen närmare ska förstås och på vilka omständigheter den grundar sig.

Behov av kompletterande bestämmelser i nationell rätt

Polismyndigheten välkomnar det principiella ställningstagandet om att kompletterande bestämmelser på nationell nivå bör undvikas i den mån unionsrättsliga bestämmelser bedöms vara tillräckligt tydliga (s. 102, 104 och 112).

---

¹ Jfr vad som sägs i förhållande till centrala åtkomstpunkter i artikel 29.3.

Som anförs i promemorian (s. 102) medför den rådande förändringstakten på unionsrättslig nivå dels att nationella regler snabbt riskerar att bli obsoleta, dels att det nationella regelverket blir komplext och svåröverskådligt utan att det tillförs något egentligt mervärde. Polismyndigheten delar dessa bedömningar. Därtill är den nationella reglering som antas inte alltid helt lätt att förena med de unionsrättsliga bestämmelserna, vilket försvårar istället för förenklar tillämpningen på nationell nivå. Polismyndigheten återkommer till detta i avsnitten *Biometrisk uppgifter* och *EES-förordningens förhållande till EU:s dataskyddsreglering*.

Många av de kompletterande bestämmelserna som antagits i nationell rätt har motiverats utifrån behov av tydlighet och enhetlighet (s. 93 och 101). Om den principiella hållningen i framtiden kommer vara att kompletterande bestämmelser i nationell rätt bör undvikas innebär detta i sig en förändring som inte bidrar till enhetlighet. Det ställs då än högre krav på tydlighet, på det sätt som sker i förevarande promemoria, kring varför kompletterande bestämmelser i nationell rätt bedömts obehövliga. Saknas sådan tydlighet finns en uppenbar risk för att det kommer att uppstå tolkningsproblem i rättstillämpningen.

System för automatiserad gränskontroll och självbetjäningssystem

I promemorian (s. 61 f.) konstateras att ett system för automatiserad gränskontroll kan utgöra ett hjälpmedel för Polismyndigheten att utföra dessa kontroller på ett mer effektivt sätt. Vidare slås fast att det är upp till Polismyndigheten att, i egenskap av ansvarig myndighet för gränskontroll, bedöma om och i vilken utsträckning ett sådant system kan och bör införas i Sverige. I den mån det krävs ändringar i nationell rätt för att möjliggöra ett införande av systemet bör sådana ändringar dock införas enligt promemorian.

Som framgår av beaktandesats 8 i förordningen om ändringar i gränskodexen bör medlemsstaterna själva ha möjlighet att besluta om, och i vilken utsträckning, de vill använda teknik som till exempel självbetjäningssystem, elektroniska spärrar och system för automatiserad gränskontroll med hänsyn till de skiftande förhållanden som råder i medlemsstaterna och vid olika gränsövergångsställen i medlemsstaterna vad avser antalet tredjelandsmedborgare som passerar gränserna.

Polismyndighetens bedömning är, i linje med det övergripande målet i regeringens digitaliseringsstrategi om att Sverige ska vara bäst i världen på att använda digitaliseringens möjligheter, att självbetjäningssystem och system för automatiserad gränskontroll är digitaliseringsverktyg som kan hjälpa Polismyndigheten att utföra sitt uppdrag på ett mer effektivt sätt. Fördelarna består huvudsakligen i att genomsnittstiden för gränskontroll förkortas och att mer gränspolisära resurser frigörs till de ärenden där fördjupad gränskontroll är nödvändig. En studie visar att vid flera amerikanska och kanadensiska flygplatser har upp till 40 % av den gränspolisära kapaciteten frigjorts genom användningen av självbetjäningssystem.²

² The Future of Automated Border Control: Making an Informed Decision- A White Paper Comparing eGates and Self-service Kiosks, InterVISTAS Consulting, 1 May 2019 (<https://www.innovativetravelsolutions.ca/wp-content/uploads/2019/05/The-Future-of->

Polismyndigheten ser därför att användningen av självbetjäningssystem för förhandsregistrering av uppgifter i in- och utresesystemet skulle vara ett värdefullt verktyg vid gränsövergångsställena med störst passagerarflöden, t.ex. Stockholm Arlanda Airport, Göteborg Landvetter Airport samt Frihamnen i Stockholm. Dessa självbetjäningssystem kan sedan även utgöra komponenter i ett eventuellt framtida system för automatisk gränskontroll. För att möjliggöra användningen av dessa tekniska möjligheter till effektivisering behövs dock såväl ekonomiska som rättsliga förutsättningar. Polismyndigheten tar upp de ekonomiska förutsättningarna ytterligare i avsnittet *Konsekvenser för Polismyndigheten*.

Vad gäller självbetjäningssystem och system för automatiserad gränskontroll medför användningen av sådana tekniska lösningar nya behov av tillgång till ytor och annan infrastruktur vid berörda gränsövergångsställen. När det gäller luftgränser ska medlemsstaternas behöriga myndighet, som för svensk del är Polismyndigheten³, se till att flygplatsoperatören vidtar de åtgärder som krävs för att fysiskt skilja flöden av passagerare på inrikesflygningar från flöden av passagerare på andra flygningar. Lämplig infrastruktur ska i detta syfte inrättas på alla internationella flygplatser.⁴ Polismyndigheten ska alltså kunna kräva att det inrättas lämplig infrastruktur på internationella flygplatser för att hålla passagerarflöden mellan inrikesflygningar och andra flygningar särskiljda. Några rättsliga verktyg för att säkerställa att så sker eller möjlighet att ställa krav på lämplig infrastruktur för andra syften finns dock inte i dagsläget, vare sig på flygplatser eller vid andra typer av gränsövergångsställen.

Polismyndigheten är idag istället hänvisad till att förhandla om de lokaler och övriga utrymmen som myndigheten behöver få tillgång till för att utföra gränskontroll med respektive flygplats- eller hamnägare på kommersiella villkor. Som jämförelse kan nämnas att Tullverket, i förhållande till transportföretag som befordrar passagerare från andra EU-länder och tredjeland, har rätt att utan kostnad för Tullverket få de lokaler och anordningar som enligt verkets bedömning behövs för att kunna utföra tullkontroller sig tillhandahållna.⁵ Tullverket har utifrån sina bemyndiganden antagit föreskrifter⁶ där det i detalj regleras vad som avses med lokaler och anordningar. I sammanhanget ska också nämnas att det funnits förslag om att flytta ansvaret för att tillhandahålla lokaler och anordningar från transportörerna till den som driver anläggning för land-, sjö- eller lufttransport, då denne i praktiken är bättre ägnad att fullgöra detta ansvar.⁷ Förslaget har dock inte lett till ändrad lagstiftning.⁸

[Automated-Border-Control-White-Paper.pdf](#)). Se även ICAO TRIP Guide on Border Control Management- Part I: Guidance, version 1, 2018, s. 59 ff. (<https://www.icao.int/Security/FAL/TRIP/Documents/ICAO%20TRIP%20Guide%20BCM%20Part%201.pdf#search=facilities%20for%20border%20control>).

³ Jfr artikel 2.8 gränskodexen och 6 kap. 1 § utlänningsförordningen (2006:97).

⁴ Bilaga IV, avsnitt 2.1 i gränskodexen.

⁵ Se 4 kap. 4 § tullagen (2016:253) och 14 § lagen (1996:701) om Tullverkets befogenheter vid Sveriges gräns mot ett annat land inom Europeiska unionen. Se även prop. 1986/87:166 s. 99 f. och prop. 1995/96:166 s. 84 f.

⁶ 11 kap. Tullverkets föreskrifter och allmänna råd (TFS 2016:2) om en tullordning och 6 a § Tullverkets föreskrifter och allmänna råd (TFS 2007:27) om Tullverkets befogenheter vid inre gräns.

⁷ Se SOU 1999:54 s. 200.

Vid 2017 års Schengenutvärdering enligt rådets förordning (EU) nr 1053/2013 fick Sverige allvarlig kritik i utvärderingsrapporten. En del av kritiken avsåg infrastrukturen vid vissa av de gränsövergångsställen som expertgruppen besökte⁹ samt hur in- och utresekontrollerna genomfördes. Rådet har därför antagit rekommendationer till åtgärder för att avhjälpa dessa brister, t.ex. vad avser avståndet mellan first och second line på Stockholm Arlanda Airport och i besökta hamnar, vilket kräver ändringar i befintlig infrastruktur.¹⁰

För närvarande förhandlas en ny europeisk migrationspakt på unionsrättslig nivå¹¹, vilken bl.a. innefattar förslag till ändringar i den befintliga asylprocedurförordningen¹² och en ny screeningförordning.¹³ Förslagen innebär bl.a. att i de fall då en person antingen påträffas i ett försök att korsa en yttre gräns illegalt eller om personen sökt asyl i samband med ett försök till inresa så ska screeningen, som syftar till att kontrollera personerna och inhämta tillgänglig information om dem, äga rum vid gränsen eller i anslutning till den. I de fall screening sker vid gränsen får den inte ta längre än fem dagar, där förlängning om ytterligare fem dagar kan tillåtas i särskilda fall. Förslagen innebär vidare att det blir obligatoriskt för medlemsstaterna att tillämpa gränsförfaranden för asylprövning och återvändande i vissa fall. Detta kommer med all sannolikhet innebära att Polismyndighetens behov av tillgång till adekvata lokaler och anordningar i anslutning till svenska gränsövergångsställen kommer att både förändras och öka inom en snar framtid.

Sammanfattningsvis menar Polismyndigheten att förutsättningarna för myndigheten att med rättsliga medel säkerställa adekvat infrastruktur är en ytterst angelägen fråga som behöver ses över i närtid. Detta dels för att Sverige ska kunna leva upp till sina folkrättsliga och unionsrättsliga åtaganden, dels för att använda de nya möjligheter till digitalisering som EES-förordningen erbjuder för att effektivisera in- och utresekontroller enligt gränskodexen.

Polismyndighetens bedömer att såväl myndighetens befintliga som i framtiden tillkommande behov bäst tillgodoses genom att ett särskilt bemyndigande införs i utlänningslagens 19 kapitel om kostnadsansvar. Polismyndigheten lämnar i avsnittet *Författningsförslag* ett förslag på hur en sådan författningsbestämmelse kan utformas.

---

⁸ Se prop. 1999/2000:126 s. 119 f.

⁹ Stockholm Arlanda Airport, Göteborg Landvetter Airport, Malmö Airport, Stockholm Skavsta Airport, Frihamnen i Stockholm, Göteborgs hamn och Malmö hamn.

¹⁰ Se t.ex. rådets rekommendationer 15810/18, beslutade den 20 december 2018 och 5236/19, beslutade den 24 januari 2019.

¹¹ Se regeringens fakta-PM om EU-förslag 2020/21:FPM19, COM (2020) 609, meddelande om en ny migrations- och asylpakt.

¹² Se regeringens fakta-PM om EU-förslag 2020/21:FPM21, COM (2020) 611, ändrat förslag till asylprocedurförordning.

¹³ Se regeringens fakta-PM om EU-förslag 2020/21:FPM22, COM (2020) 612, förordning om införande av screening för tredjelandsmedborgare vid yttre gräns.

Biometriska uppgifter

Polismyndigheten har tidigare¹⁴ pekat på att det behövs en fördjupad analys av hur begreppet biometriska data används i nationell rätt då detta enligt förarbetsuttalanden¹⁵ ska vara synonymt med begreppet biometriska uppgifter på unionsrättslig nivå ”i stort”, samtidigt som den unionsrätten och nationell rätt svårligen går att fullt ut förena. Polismyndigheten vidhåller detta, men kommer inte att återupprepa vad som redan har framförts. Polismyndigheten vill här istället utveckla problembilden ytterligare.

I EES-förordningen definieras biometriska uppgifter¹⁶ som uppgifter om fingeravtryck och ansiktsbild. Uppgifter av fingeravtryck definieras i sin tur som uppgifter om de fyra fingeravtrycken av högra handens pekfinger, långfinger, ringfinger och lillfinger, om dessa finns, och annars från vänstra handen.¹⁷ Detta innebär att definitionen av biometriska uppgifter i EES-förordningen skiljer sig från motsvarande definition i andra unionsrättsakter.¹⁸ Detta innebär i sin tur att de fingeravtrycksuppgifter som ska användas av invandringsmyndigheter vid åtkomst till in- och utresesystemet för identifiering inom medlemsstaternas territorium, varmed avses inre utlänningskontroller enligt 9 kap. 9 § utlänningslagen (s. 108 f.), skiljer sig från de fingeravtrycksuppgifter som får tas upp enligt 9 kap. 8 f § utlänningslagen för jämförelse i SIS vid samma kontroll. Eftersom biometriska data i svensk rätt används synonymt med det unionsrättsliga begreppet biometriska uppgifter som innefattar fingeravtrycksuppgifter, samtidigt som fingeravtryck och fotografi i svensk rätt skiljs från de biometriska data som tas fram ur fingeravtrycken och ur fotografiet, går unionsrätten och nationell rätt inte logiskt ihop.

För närvarande bereds förslag till ändringar i 9 kap. 8 § utlänningslagen (prop. 2020/21:159) som innebär att bl.a. Polismyndigheten ska få fotografera en utlänning och ta fingeravtryck om denne har fyllt 14 år i samband med en inre utlänningskontroll om varken utlänningens identitet eller rätt att vistas i Sverige kan klarläggas. För att fotografi och fingeravtryck ska få tas upp för biometrisk jämförelse krävs alltså att varken identiteten eller vistelserätten kan klarläggas. Som framgår av artikel 26 i EES-förordningen ska invandringsmyndigheterna ha tillgång till in- och utresesystemet för att kunna verifiera tredjelandsmedborgares identitet, kontrollera eller verifiera om villkoren för inresa till eller vistelse på medlemsstatens territorium är uppfyllda, eller båda. Detta innebär att förutsättningarna för att få ta upp fotografi och fingeravtryck i samband med inre utlänningskontroller även i detta avseende kommer att

¹⁴ Se t.ex. Polismyndighetens remissvar *Ökad säkerhet för vissa identitets- och uppehållshandlingar- anpassning av svensk rätt till en ny EU-förordning (Ds 2020:22)*, daterat den 3 december 2020 (A575.380/2020 och Ju2020/03659).

¹⁵ Se prop. 2020/21:120 s. 26 f.

¹⁶ Artikel 3.18.

¹⁷ Artikel 3.16.

¹⁸ I t.ex. SIS-förordningarna, (EU) 2018/1861 och (EU) 2018/1862, definieras biometriska uppgifter i form av fingeravtrycksuppgifter som uppgifter om fingeravtryck och handavtryck som på grund av sin unika karaktär och de referenspunkter som de innefattar möjliggör exakta och entydiga jämförelser för att fastställa en persons identitet. Definitionen innefattar således även fingeravtryck från tummen samt handavtryck och är neutral i förhållande till från vilken hand fingeravtrycksuppgifterna tas.

skilja sig åt vid jämförelse i in- och utresesystemet och andra uppgiftssamlingar.

Både rättstillämpningen och rättssäkerheten påverkas negativt av att regelverket kring inre utlänningskontroller blir för spretigt. Polismyndigheten vill därför återigen understryka vikten av ett enhetligt och tydligt regelverk som med fördel utgår från EES-förordningens systematik, särskilt om Sverige i ett senare skede kommer att anta nationell lagstiftning för genomförande av artikel 20 i EU:s interoperabilitetsförordningar vilka möjliggör upptagning av biometrisk uppgifter för att användas enbart i identifieringssyfte.

Vem omfattas av de nya inresevillkoren? (s. 98 ff.)

Som konstateras i promemorian motsvarar definitionen av tredjelandsmedborgare i kodexen om Schengengränserna och EES-förordningen inte varandra fullständigt. Polismyndigheten delar uppfattningen i promemorian (s. 99) att det framstår som rimligt att tolka förordningarna på så sätt att samtliga personkategorier som ska registreras i in- och utsystemet enligt artikel 2.1 i EES-förordningen och artikel 6a.1 i förordningen om ändring av gränskodexen också omfattas av de korrelerande nya inresevillkoren och att en motsatt tolkning riskerar att ge upphov till svårigheter vid användningen av systemet och inte heller ligger i linje med syftet med systemet.

Efterföljande behandling av biometriska uppgifter vid en inre utlänningskontroll

I promemorian (s. 37) lämnas förslag som innebär att uppgifter som tas med stöd av den föreslagna bestämmelsen i 9 kap. 8 g § utlänningslagen (s. 18), dvs. uppgifter om fotografi och fingeravtryck som tas upp vid inre utlänningskontroll för kontroll enligt artiklarna 26 och 27 i EES-förordningen, ska gällas senast sex år efter att de registrerades, istället för senast efter tio år som är det som idag gäller för övriga uppgifter i Migrationsverkets register. Någon närmare förklaring till varför bevarandetiden nästan halveras i förhållande till vad som redan gäller i förhållande till andra motsvarande uppgifter som får behandlas i Migrationsverkets register ges inte i promemorian (s. 127).¹⁹

Som framhålls i promemorian (125 f.) är möjligheten att spara och jämföra dessa uppgifter över tid ett viktigt verktyg för att motverka att personer som inte har rätt att vistas i Sverige ändå fortsätter att uppehålla sig här, vilket är angeläget för upprätthållandet av den inre säkerheten. Därtill har Polismyndigheten hemställt om att sådana uppgifter ska kunna användas för att stärka

¹⁹ I SOU 2017:93 s. 109 f. framgår de skäl som Polismyndigheten och Säkerhetspolisen framfört kring varför det är nödvändigt att i högre utsträckning möjliggöra upptagning av uppgifter om fotografi och fingeravtryck och lagra dessa över tid. Utredningen ansåg mot denna bakgrund att det finns skäl att lagra biometriska data från en utlänning, som inte kan visa att denne har rätt att vistas här, under motsvarande tid som i dag gäller för asylsökandes fingeravtryck, det vill säga under högst tio år efter det att uppgiften registrerades. Någon avvikande uppfattning framfördes inte i propositionen med lagförslag om utökade möjligheter att ta upp fotografi och fingeravtryck vid inre utlänningskontroll och lagra dem i Migrationsverkets register (prop. 2020/21:159 s. 24).

myndighetens brottsutredande verksamhet.²⁰ Polismyndigheten efterfrågar därför de närmare skäl som anses motivera en kortare bevarandetid än vad som hittills gällt och föreslagits samt en djupare analys av vilka konsekvenserna av detta kan bli på kort och lång sikt.

EES-förordningens förhållande till EU:s dataskyddsreglering (s. 130 ff.)

Inledning och generell problematisering

För Polismyndigheten innebär den dataskyddsrättsliga regleringen generellt en stor utmaning när det kommer till att fastställa vilket eller vilka regelverk som ska tillämpas i samband med gränskontroll.

Det unionsrättsliga regelverket vad gäller gränskontroll och gränsförvaltning är såväl omfattande som komplext och innefattar regelmässigt gränsdragningsfrågor kring vilka behandlingar av personuppgifter som faller inom dataskyddsförordningens respektive dataskyddsdirektivets, (EU) 2018/680, tillämpningsområde. Ur unionsrättsligt perspektiv omfattas behandling av personuppgifter som syftar till att skydda mot samt förebygga och förhindra hot mot den allmänna säkerheten av dataskyddsdirektivet²¹, men i svensk rätt har lagstiftaren gjort det principiella ställningstagandet att kontrollverksamhet, så som gränskontroll och utlänningskontroll, inte omfattas av brottsdatalogens tillämpningsområde i den mån den inte utförs i brottsbekämpande syfte.²² Detta ställningstagande i förening med att det i svenska förarbeten regelmässigt överlämnas till de tillämpande myndigheterna att själva tolka och tillämpa unionsrättsakter i en nationell kontext gör det mycket svårt för Polismyndigheten att omsätta den unionsrättsliga regleringen på ett holistisk och ändamålsenligt sätt.

I detta sammanhang ska följande framföras särskilt.

På unionsrättslig nivå framhålls att gränskontroller ska bidra till kampen mot olaglig invandring och människohandel samt till att förebygga alla typer av hot mot medlemsstaternas inre säkerhet, allmänna ordning, folkhälsa och internationella förbindelser.²³ Polismyndigheten ser själv gränspolisverksamheten som en integrerad del i myndighetens övergripande uppdrag att upprätthålla allmän ordning och säkerhet samt bekämpa brott.²⁴ Det är därför också sedan länge

²⁰ Polismyndighetens hemställan *Stärkt brottsbekämpning med stöd av biometriska uppgifter*, daterade den 14 juni 2019 (A296.532/2019), s. 9 f.

²¹ Beaktandesats 12 och artikel 1.1.

²² Se prop. 2017/18:232 s. 113.

²³ Se beaktandesats 6 i gränskodexen och beaktandesats 1, 2 och 17 i förordningen vad gäller stärkandet av kontroller mot relevanta databaser vid de yttre gränserna, (EU) 2017/458. Se även artikel 3.1 a i Frontex-förordningen, (EU) 2019/1896, av vilken framgår att den europeiska integrerade gränsförvaltningen bl.a. ska bestå av gränskontroll, däribland åtgärder för att underlätta laglig gränspassage och vid behov åtgärder för att förebygga, förhindra och avslöja gränsöverskridande brottslighet vid de yttre gränserna, i synnerhet smuggling av migranter, människohandel och terrorism [...].

²⁴ Se t.ex. Polismyndighetens redovisning av regeringsuppdraget om användningen av polis-kontroller i områden nära inre gräns, daterad april 2018 (A105.284/2018 och Ju2018/01291/L4).

Polismyndighetens uppfattning att gränskontroll faller inom dataskyddsdirektivets tillämpningsområde.²⁵

När Polismyndigheten t.ex. behandlar uppgifter enligt lagen (2006:444) om passagerarregister för att underlätta verkställandet av personkontroller²⁶ vid Sveriges gräns mot stater som inte tillhör EU och inte heller har träffat avtal om samarbete enligt Schengenkonventionen med konventionsstaterna har lagstiftaren gjort bedömningen att personkontrollen har flera syften och att exempelvis kontroll av pass och resehandlingar vid inresa till Sverige är en sådan personuppgiftsbehandling som faller under både dataskyddsförordningens och brottsdatalogens tillämpningsområde. I förarbetena framhålls vidare att bägge de dataskyddsrättsliga regelverken kan vara tillämpliga parallellt.²⁷

Personer som åtnjuter rätt till fri rörlighet enligt unionsrätten ska vid in- och utresekontroller enligt gränskodexen numera underkastas systematiska kontroller vilka inbegriper sökning i relevanta databaser, särskilt SIS, Interpols databas över stulna och förkomna resehandlingar och nationella databaser med information om stulna, förskingrade, förkomna och ogiltigförklarade resehandlingar. Detta görs bl.a. för att verifiera att personen inte anses utgöra ett hot mot den allmänna ordningen, inre säkerheten, folkhälsan eller internationella förbindelser i någon av medlemsstaterna. Dessa kontroller får även göras i förväg mot passageraruppgifter som behandlas i det ovan nämnda passagerarregistret, men ska då kontrolleras mot uppgifterna i resehandlingen vid gränsövergångsstället.²⁸ Dessa ändringar i gränskodexen har primärt motiverats av det ökade terroristhotet och fenomenet med utländska terroriststridande (s.k. foreign fighters), varav många är unionsmedborgare. För svenska medborgare, unionsmedborgare och medborgare i Schengenstater är gränskontrollens huvudsakliga syfte alltså brottsbekämpning och upprätthållande av allmän ordning och säkerhet, eftersom dessa personer åtnjuter fri rörlighet enligt unionsrätten.

I EU:s interoperabilitetsförordningar²⁹ överlämnas det åt de medlemsstater som vill utnyttja möjligheten att ge åtkomst till den gemensamma databasen för identitetsuppgifter (CIR) att genom nationella lagstiftningsåtgärder bemyndiga polismyndigheter och fastställa de närmare förfarandena, villkoren och kriterierna för åtkomst i nationell rätt. Detta får göras inom närmare angivna ramar för syften som ska bidra till målen att förebygga och bekämpa olovlig invandring samt bidra till en hög säkerhetsnivå inom området med frihet, säkerhet och rättvisa i unionen, bl.a. att bevara allmän säkerhet och allmän ordning. I sammanhanget ska understrykas att med polismyndighet i inte-

²⁵ Se bl.a. Polismyndighetens remissvar *Anpassning av lagen om passagerarregister till EU:s dataskyddsreform (Ds 2018:12)*, daterat den 31 augusti 2018 (A255.042/2018 och Ju2018/02809/L7) samt *Remissvar avseende delbetänkandet Brottsdatalog (SOU 2017:29)*, daterat den 3 juli 2017 (A191.013/2017 och Ju2017/03283/L4).

²⁶ Som är ett insävat begrepp i förhållande till in- och utresekontroller enligt gränskodexen, då detta bara tar sikte på kontroller vid inresa (se 3 § lagen om passagerarregister och prop. 2005/06:129 s. 50. Se även beaktandesats 1 och artikel 3.1 i API-direktivet, 2004/82/EG).

²⁷ Se prop. 2018/19:37 s. 13 ff. Se även SOU 2017:57 s. 149 f.

²⁸ Se artikel 1.1 i förordningen vad gäller stärkandet av kontroller mot relevanta databaser vid de yttre gränserna, (EU) 2017/458.

²⁹ Artikel 2 och 20 i förordning (EU) 2019/817 och (EU) 2019/818.

roperabilitetsförordningarna³⁰ avses en behörig myndighet enligt artikel 3.7 i dataskyddsdirektivet. Om det svenska ställningstagandet att kontrollverksamhet inte faller inom dataskyddsdirektivets tillämpningsområde vidmakthålls har Polismyndigheten svårt att se att de möjligheter som erbjuds medlemsstaterna genom interoperabilitetsförordningarna kommer att få avsedd effekt utifrån de i förordningarna uppsatta målen.

Mot bakgrund av ovanstående menar Polismyndigheten därför sammanfattningsvis att det på ett generellt plan finns stöd i både unionsrätten och nationell rätt för att anse att behandlingen av personuppgifter vid in- och utresekontroller alltid syftar till att förebygga brott och upprätthålla allmän ordning och inre säkerhet och därmed faller inom dataskyddsdirektivets tillämpningsområde.

Behovet av tydlighet

Som konstateras i promemorian (s. 130 f.) kan behandlingar av personuppgifter enligt EES-förordningen omfattas av antingen dataskyddsförordningens eller brottsdatalagens tillämpningsområde. Där framhålls också att för att avgöra vilket regelverk som är tillämpligt för en viss typ av personuppgiftsbehandling måste det göras en bedömning utifrån syftet i det enskilda fallet för att avgöra av om behandlingen, helt eller delvis, faller inom tillämpningsområdet för brottsdatalagen. När det gäller EES-förordningens förhållande till utlänningsdatalagen och polisens brottsdatalag, och därmed i förlängningen dataskyddsförordningen och brottsdatalagen, uttalas (s. 132) att personuppgiftsbehandling som sker enligt EES-förordningen faller under tillämpningsområdet för utlänningsdatalagen. Därefter sägs att eftersom Polismyndigheten föreslås vara central åtkomstpunkt aktualiseras *även* tillämpningen av polisens brottsdatalag *i de situationer* då utsedda myndigheter vänder sig till Polismyndigheten och begär åtkomst till uppgifter i in- och utresesystemet för brottsbekämpande ändamål [Polismyndighetens kursiveringar].

Polismyndigheten uppfattning är att det ligger närmast till hands att tolka dessa skrivningar som att all behandling enligt EES-förordningen som inte rör förfaranden och villkor för åtkomst till in- och utresesystemet för brottsbekämpande ändamål³¹ ska anses falla inom dataskyddsförordningens tillämpningsområde. I samma riktning talar att promemorian (s. 151 f.) enbart talar om Polismyndighetens uppdrag som central åtkomstpunkt och de utsedda myndigheternas efterföljande behandling i förhållande till sanktioner enligt brottsdatalagen.

Polismyndigheten behöver mot bakgrund av vad som framgår i inledningen och den generella problematiseringen få tydliggjort om detta är vad som avsetts i förhållande till gränsmyndigheternas användning av uppgifter i in- och utresesystemet för verifiering (artikel 23) och identifiering (artikel 27) i samband med in- och utresekontroller och på vilka närmare grunder ett sådant ställningstagande i så fall vilar.

---

³⁰ Artikel 4.19.

³¹ Kapitel IV i EES-förordningen.

Framtiden

In- och utresesystemet är en del i EU:s strategi för smartare gränsförvaltning och kommer att integreras med bl.a. EU-systemet för reseuppgifter och rese-tillstånd (Etias)³², och därefter göras interoperabelt med flertalet EU-informationssystem genom EU:s interoperabilitetsförordningar. För det kommande genomförandet av dessa förordningar är, som delvis redan framgått, gränsdragningsfrågorna i förhållande till dataskyddsregelverken i unionsrättsakterna och hur dessa ska omsättas i nationell rätt utifrån redan gjorda ställningstaganden kritiska för det nationella genomförandet. Detta gäller särskilt den behandling som ska ske vid den nationella Etias-enheten - i synnerhet förutsättningarna för att i nationell rätt att få tillgång till de uppgifter som behövs för att undersöka och besluta om inresetillstånd - samt åtkomsten till CIR och ansvaret för behandlingen av personuppgifter i interoperabilitetskomponenten MID³³.

Centralt ansvar

Polismyndigheten kommer enligt promemorians bedömningar och förslag att vara gränsmyndighet (s. 74), invandringsmyndighet (s. 74), viseringsmyndighet (s. 35 och 75 f.), nationell myndighet för att tillhandahålla övriga behöriga myndigheter åtkomst till in- och utresesystemet (s. 78 f.), utsedd myndighet (s. 81 f.) och central åtkomstpunkt (s. 35 och 83 f.) enligt EES-förordningen.

Därutöver föreslås (s. 31 och 132) att Polismyndigheten ska utses som den myndighet som ska anses vara registeransvarig (dvs. personuppgiftsansvarig) enligt dataskyddsförordningen och som ska ha ett centralt ansvar för medlemsstatens behandling av personuppgifter i in- och utresesystemet. I promemorian (s. 133 f.) konstateras kort att när det gäller omfattningen av detta ansvar ger EES-förordningen ingen tydlig vägledning, att det kan antas att ett antal av åtgärderna i artikel 38.1 ingår i det centrala ansvaret i den mån ansvaret inte åvilar någon av de andra behöriga myndigheterna och att det kan antas vara förenat med vissa utmaningar för Polismyndigheten att utöva kontroll och inflytande över de övriga myndigheternas personuppgiftsbehandling. Någon egentlig vägledning kring hur ansvarsförhållanden enligt EES-förordningen närmare ska omsättas på nationell nivå ges således inte.

Samtidigt framhålls (s. 150) att Polismyndigheten kommer att kunna påföras administrativa sanktionsavgifter i enlighet med 6 kap. 2 § dataskyddslagen vid överträdelse i förhållande till det centrala ansvaret. Någon närmare analys av när olika myndigheter kan bli skadeståndsskyldiga enligt EES-förordningen, vilket knyter an till vilket ansvar de har för behandlingen av personuppgifter enligt förordningen, görs inte (s. 147). Det är därför mycket svårt för såväl de berörda myndigheterna, tillsynsmyndigheten och enskilda att förstå vilken eller vilka myndigheter i Sverige som har det närmare ansvaret för den författningens behandling av personuppgifterna i in- och utresesystemet och som kan hållas ansvarig vid en eventuell överträdelse.

³² Se Etias-förordningen, (EU) 2018/1240.

³³ Detektorn för multipla identiteter.

Polismyndigheten efterfrågar därför en fördjupad analys av vad det centrala ansvaret för uppgifterna i in- och utresesystemet faktiskt innebär och förtydliganden av ansvarsförhållandena mellan de behöriga myndigheterna på nationell nivå.

Som framgått innebär bestämmelsen i artikel 39.1 i EES-förordningen att en myndighet *ska anses vara* (alltså inte vara) personuppgiftsansvarig, vilket redan i sig indikerar att de inte är ett ansvar som fullt ut motsvarar ett personuppgiftsansvar enligt dataskyddsförordningen. I samma riktning talar förhållandet att det är fråga om ett centralt ansvar för medlemsstatens behandling, vilken kommer att utföras av olika myndigheter som har ett eget personuppgiftsansvar.

Personuppgiftsansvarig enligt dataskyddsförordningen³⁴ är den som ensamt eller tillsammans med andra bestämmer ändamålen och medlen för behandlingen av personuppgifter. Om ändamålen och medlen för behandlingen bestäms av unionsrätten eller medlemsstaternas nationella rätt kan den personuppgiftsansvarige eller de särskilda kriterierna för hur denne ska utses beskrivas i unionsrätten eller i medlemsstaternas nationella rätt. Personuppgiftsansvaret enligt dataskyddsförordningen innebär bl.a. ett ansvar att säkerställa laglighet, korrekthet och öppenhet vid behandlingen av personuppgifter, uppgifts- och lagringsminimering samt integritet och konfidentialitet.³⁵ Den personuppgiftsansvarige ska även ansvara för och kunna visa att principerna för behandlingen av personuppgifter efterlevs, s.k. ansvarsskyldighet.³⁶

Som framgår av artikel 37 i EES-förordningen är det eu-LISA som ansvarar för utvecklingen och förvaltning av in- och utresesystemets centrala system, de enhetliga nationella gränssnitten, kommunikationsinfrastrukturen och den säkra kommunikationskanalen mellan in- och utresesystemets och VIS centrala system. Vidare följer av EES-förordningen vilka uppgifter som får behandlas på vilket sätt och av vem utifrån ändamålet med behandlingen. Polismyndighetens inflytande över ändamålen och medlen för behandlingen är således ytterst begränsat, varför det är särskilt viktigt att det tydliggörs vad som närmare ryms i det centrala ansvaret för medlemsstatens behandling i in- och utresesystemet.

I promemorian (s. 86) görs bedömningen att det i första hand bör vara den myndighet som upptäcker en felaktig uppgift som ändrar eller raderar uppgifter i förtid enligt artikel 35. I artikel 35.2 och 35.3 framgår samtidigt att uppgifterna i in- och utresesystemet också får kontrolleras och rättas, kompletteras eller raderas på begäran av den berörda personen i enlighet med artikel 52. I artikel 52.1 och 52.7 i EES-förordningen framgår att tredjelandsmedborgare som vill utöva sina rättigheter enligt artikel 15-18 i dataskyddsförordningen får ställa sin begäran till *den behöriga myndigheten i valfri medlemsstat* och att den behöriga myndigheten i den ansvariga medlemsstaten eller i den med-

---

³⁴ Artikel 4.7. Se även EDPB:s *Guidelines 07/2020 on the concepts of controller and processor in the GDPR*, version 1.0, antagna den 2 september 2020.

³⁵ Artikel 5.1.

³⁶ Artikel 5.2.

lemsstat till vilken begäran ställts ska spara dokumentation som ska innehålla information om hur begäran hanterades *och av vilken myndighet* [Polismyndighetens kursiveringar].

I den efterfrågade fördjupade analysen behöver därför särskilt tydliggöras om Polismyndigheten, som centralt ansvarig för Sveriges behandling, har något som helst ansvar och i förlängningen kan hållas ansvarig för en felaktig behandling av uppgifter i in- och utresesystemet som enbart är en följd av ett en annan myndighet gett felaktigt åtkomst till uppgifter i in- och utresesystemet, felaktigt samlats in och registrerat uppgifter i systemet eller felaktigt låtit bli att rätta, komplettera eller radera uppgifter i systemet. Svaret på dessa frågor är fundamentala för vilka tekniska och rättsliga åtgärder Polismyndigheten kan komma att behöva vidta för att fullgöra sitt centrala ansvar och kan också, beroende på ansvarets omfattning, komma att få inte obetydliga ekonomiska konsekvenser för myndigheten.

Testverksamhet

Reglering i EES-förordningen

Innan kommissionen fastställer vilken dag in- och utresesystemet tas i drift måste vissa villkor vara uppfyllda (se artikel 66). Bland annat ska eu-LISA ha förklarat att ett övergripande test av in- och utresesystemet, vilket ska utföras av eu-LISA i samarbete med medlemsstaterna, har slutförts på ett tillfredställande sätt och medlemsstaterna ska ha underrättat kommissionen om namnet på den myndighet som ska vara registeransvarig myndighet enligt artikel 39, namnen på de behöriga myndigheterna enligt artikel 9.2 samt namnen på utsedda myndigheter och central åtkomstpunkt enligt artikel 29.

Det krävs en rättslig grund för att behandla personuppgifter

All behandling av personuppgifter måste vila på en rättslig grund. De uppgifter som myndigheter utför både på dataskyddsförordningens och brottsdatalogens område ska ha stöd i unionsrätten eller i nationell rätt. Detta innebär att en personuppgiftsbehandling alltid ska gå att härleda till en myndighets uppgifter som ska framgå av en lag, en förordning eller ett särskilt beslut i vilket regeringen uppdragit åt myndigheten att utföra en sådan uppgift. Unionsrätten är också en del av den svenska rättsordningen och EU-förordningar är att jämställa med svensk lag. Rättsliga förpliktelser, uppgifter av allmänt intresse och myndighetsutövning som inte är fastställda i enlighet med unionsrätten eller nationell rätt kan inte läggas till grund för personuppgiftsbehandling.³⁷

För att bedriva enligt EES-förordningen nödvändig testverksamhet krävs således att det i unionsrätten eller nationell rätt går att härleda en rättslig grund som möjliggör insamling, överföring och annan behandling av personuppgifter, inklusive känsliga personuppgifter i form av biometriska uppgifter. Den rättsliga grunden behöver täcka alla sådana tester som krävs för att säkerställa funktionaliteten för alla de roller som en myndighet förväntas fylla enligt förordningen när den tas i drift. Om testverksamheten avser medlemsstatens, och därmed även andra myndigheters behov av tester, behöver finnas en rättslig

---

³⁷ Se prop. 2017/18:105 s. 49-58 och prop. 2017/18:232 s. 115-119.

grund även för detta. Polismyndigheten ser inte att myndigheten med stöd av de befintliga bestämmelserna i EES-förordningen eller generella bestämmelser i nationell rätt i dagsläget kan utföra all den testverksamhet som är nödvändig för myndighetens eller Sveriges genomförande av förordningen.³⁸

Polismyndigheten efterfrågar därför att en sådan rättslig grund tillskapas nationell rätt, exempelvis genom ett regeringsuppdrag eller ett bemyndigande i förordningen med instruktion för Polismyndigheten.

Utlänningsdatalagen

Datainspektionen (numera Integritetsskyddsmyndigheten) har ansett att Polismyndighetens tänkta pilotstudie med ansiktigenkänning vid Skavsta flygplats i samband med inresekontroller, som bl.a. utgör ett led i förberedelserna inför driftsättningen av in- och utresesystemet, faller inom utlänningsdatalagens tillämpningsområde.³⁹ Regeringen har därför sett över utlänningsdatalagen och infört en möjlighet att behandla biometriska uppgifter i testverksamhet (prop. 2020/21:5) bl.a. för att möjliggöra genomförandet av EU-rättakter som förutsätter behandling av biometriska uppgifter. Därvid har uttryckligen hänvisats till bl.a. testverksamhet enligt EES-förordningen.

I promemorian lämnas nu dock förslag om att utlänningsdatalagen inte ska gälla när personuppgifter behandlas med stöd av EES-förordningen (s. 21 och s. 129 ff.). Polismyndigheten efterfrågar därför klargöranden av hur detta ska förstås, när det nyligen genomförts lagändringar i utlänningsdatalagen just för att möjliggöra den testverksamhet som ska ske enligt EES-förordningen.

Författningskommentaren

I promemorian lämnas förslag (s. 15 och 167) till en ny bestämmelse i 1 kap. 4 d § utlänningslagen som innehåller en legaldefinition av vad som avses med EES-förordningen. I övriga förslag till nya bestämmelser i utlänningslagen hänvisar författningskommentaren (s. 168, 169 och 171) dock felaktigt till 1 kap. 4 e § utlänningslagen i fråga om vad som närmare avses med EES-förordningen.

Konsekvenser för Polismyndigheten

Polismyndigheten delar bedömningen (s. 163 f.) att regleringen och det nya in- och utresesystemet förväntas bidra till en mer effektiv gräns- och utlänningskontroll. In- och utresesystemet kommer också att bli ett värdefullt verktyg för att förebygga, förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra grova brott och få positiva effekter för den inre säkerheten. Polismyndigheten delar också bedömningen (s. 164 f.) att den nya regleringen initialt kommer att medföra ökade kostnader för myndigheten och att regleringen på sikt kan medföra vissa kostnadsbesparingar.

³⁸ Jfr SOU 2017:29 s. 239 och prop. 2017/18:232 s. 118.

³⁹ Datainspektionens yttrande över Polismyndighetens förhandssamråd avseende planerad pilotverksamhet med biometrisk ansiktverifiering vid yttre gräns, daterat den 16 december 2019 (A.530.306/2019 och DI-2019-11390).

När det gäller ställningstagandet att de förväntade kostnaderna inte bedöms större än att de ryms inom myndighetens befintliga anslag, vill Polismyndigheten i ljuset av vad som framförts i detta remissvar framhålla följande.

Vad gäller de ekonomiska förutsättningarna för införandet av in- och utresesystemet ska merparten av kostnaderna belasta unionens allmänna budget. Som framgår av artikel 64.2 g i EES-förordningen är dock kostnader för system för automatiserad gränskontroll, självbetjäningssystem och elektroniska spärrar undantagna och ska bekostas av respektive medlemsstat. Dessa kostnader diskuteras inte närmare i promemorian, som endast nämner att vissa andra åtgärder ska bekostas av medlemsstaterna själva (s. 164). Som framgår av den ovan nämnda studien uppgår anskaffningskostnaden per enhet för självbetjäningssystem och elektroniska spärrar till cirka 150 000 – 250 000 kr. Som också framgår i studien har elektroniska spärrar normalt en kortare livslängd och kräver mer underhåll till följd av att de har rörliga delar. Polismyndigheten vill därför redan nu flagga för att ett införande av självbetjäningssystem och elektroniska spärrar kan komma att kräva inte obetydliga investeringar i teknik och teknisk kompetens som inte ryms inom myndighetens befintliga anslag. Polismyndigheten får återkomma i frågan inom ramen för det ordinarie budgetförfarandet om kostnaderna visar sig vara större än vad myndigheten kan bära genom befintliga anslag.

Som Polismyndigheten framhållit i avsnittet *Centralt ansvar* kan myndigheten komma att belastas ekonomiskt för felaktig behandling i in- och utresesystemet som myndigheten i strikt mening inte kan påverka eller ta något egentligt ansvar för. Även detta kan behöva beaktas vid fastställandet av framtida anslag för berörda myndigheter.

Författningsförslag

Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)

Häri genom föreskrivs i fråga om utlänningslagen (2005:716) att det ska införas en ny paragraf, 19 kap. 9 §, och närmast före 19 kap. 9 § en ny rubrik av följande lydelse.

Tillhandahållande av lokaler

19 kap. 9 §

Den som driver anläggning för sjö- eller lufttransport vid gränsövergångsställe enligt kodexen om Schengengränserna ska utan kostnad för Polismyndigheten ställa de lokaler och anordningar till myndighetens förfogande som enligt Polismyndigheten behövs

- för in- och utresekontroller enligt kodexen om Schengengränserna,
- för förhör och kroppsvisitation samt kroppsbesiktning av en utlänning i samband med inresekontroller enligt kodexen om Schengengränserna,
- i samband med en omedelbar verkställighet av Polismyndighetens avvisningsbeslut, och
- för polispersonalen under uppehåll i tjänstgöringen.

Vid ett genomförande av förslaget är Polismyndighetens bedömning att myndigheten får anses ha ett bemyndigande att meddela verkställighetsföreskrifter genom 8 kap. 13 § första stycket 5 utlänningsförordningen (2006:97).

Detta remissvar har beslutats av rikspolischefen Anders Thornberg efter fördragning av juristen Eric Åmell. I ärendets slutliga beredning har avdelningschefen Gunilla Hedwall deltagit.

POLISMYNDIGHETEN

Anders Thornberg

Eric Åmell